

Ἀπειλείται καὶ τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν παραίτησις. Δηλαδή, ἀποσύνησις τοῦ φοβεροῦ τρικουπικοῦ κόμματος, ἀπόσυσις τῆς Βουλῆς.

Ἄβριον ἔρχεται καὶ ὁ κ. Κοσσανάκος, Διεθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, καὶ τελειώνει καὶ αὐτὸ τὸ ἀστυνομικὸν ζήτημα, μετὰ τὸ ὁποῖον κινδυνεύει νὰ πέσῃ τὸ ὑπουργεῖον.

Δάνεια ἐπὶ δανείων προπαρασκευάζονται. Ἀνοίγει πάλιν ὁ νχὸς τῆς Τύχης διὰ τοὺς ἑλθίους ὁμογενεῖς. Οὕτως ἐν τῇ συνομολογεῖσθαι εἶνε δάνειον 40 ἑκατομμυρίων διὰ τὰς ναυτικὰς προπαρασκευάς, δάνειον 50 ἑκατομμυρίων διὰ τοὺς σιδηροδρόμους, δάνειον 75 ἑκατομμυρίων διὰ τὴν ἄρσιν τῆς ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας.

Συγχρόνως ἐν τῇ τελειοῦσθαι εἶνε καὶ τὸ Μέγα Δάνειον τῶν 500 ἑκατομμυρίων πρὸς μετατροπὴν τῶν παλαιῶν δανείων.

Αὐτὰ ὅλα φοβήθησις ὁ κ. Καλλιγᾶς, τῶκοιφε λάσπη· ἀλλ' ὁ σιδηροῦς Τρικούπη; ἀντέχει.

Σήμερον ἡ αὔριον ἐκδίδεται τὸ βούλευμα τῶν συλληφθέντων ληστῶν τοῦ Χασανίου δι' οὗ παραπέμπονται ἅπαντες καὶ ὁ ἐπιστάτης τῆς ληστευθείσης κυρίας Ζωγράφου, μετὰ ὅλας τὰς συμπαθείας ὧν ἀπολαύει οὗτος παρά τε τῇ Κυρίᾳ καὶ τῇ υἱῷ αὐτῆς. Θὰ καταβληθῇ δὲ ἐνέργεια ὅπως δικασθῶσι κατὰ τὴν παροῦσαν σύνοδον τοῦ κακουργοδικείου λήγουσαν περὶ τὰ τέλη Ἰουνίου. Ἐπαινοῦμεν πολὺ τὴν δραστηριότητα αὐτὴν τῆς εισαγγελικῆς ἀρχῆς, διότι τοιαῦται πράξεις πρέπει νὰ κτυπῶνται κατακέφαλα.

Τοῦ τμηματάρχου ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Μηχανικοῦ κ. Παπαδιαμαντοπούλου μεταβαίνοντος μετὰ ἀποστολὴν εἰς Γαλλίαν, ἀντικαθιστᾷ αὐτὸν προσωρινῶς ὁ Ταγματάρχης κ. Θεμ. Σαχτούρης.

Τί περίεργον! ὁ φόβερὸς ἦρὸς τοῦ Στεφάνου Ξένου πρίγκηψ Κορτσακῶφ δὲν εἶνε ἐκεῖνος; ὃν ὑπέθετεν ὁ συγγραφεὺς τῆς *Ἡρώδος*, ἀλλ' ἄλλος τις, ἰσάμιλλος ἴσως πρὸς ἐκεῖνον. Ἐκεῖνος, δι' ὃν ἔγραψε τὰ ἐννέα δέκατα τοῦ μυθιστορήματος αὐτοῦ, ζῆ, ἀγνοούμενος μὲν ὑπὸ τῆς οἰκογενείας του, ἀλλὰ ζῶν· ὥστε φαντασθῆτε τί σύγχυσις· μέχρι μὲν τινος ὁ πρίγκηψ Κορτσακῶφ τῶν *Νέων Ἰδεῶν*, ὁ Οὐίλλιαμ τοῦ Ξενοδόχειου τῶν *Ξένων*, μετὰ τὸ ἀραπάκι του, ὁ μεγαλέμπορος καὶ δημοσιογράφος τῆς Κύπρου, ὁ ἀπαγωγεὺς τῆς Ὠραίας Ἑλένης καὶ τῶν χρημάτων της ἦτο ἐκεῖνος, ἀλλ' ἔπαυε τοῦ νὰ ἦν ἐκεῖνος, ἀμα ὁ κ. Ξένος, μετεβάπτισε τὸν Οὐίλλιαμ Λεοναρδῆ καὶ τὸν μετέφερε καὶ τὸν ἐσκότωνεν εἰς τοῦ Κόκλα.

Διότι ἔρευνα ἐγένετο δευτέρα ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ πρίγκηπος Κορτσακῶφ—τὴν πρώτην, ὡς ἐνθυμούμεθα, τὴν ἔκαμεν ὁ κ. Ξένος—ὑπὸ τοῦ κ. Σκουλοῦδη καὶ Ἀγᾶ βέη, ὅστις εἶχε βουλώσει τρεῖς ὀδόντας τοῦ πρίγκηπος Κορτσακῶφ. Ἐὰν εὐρίσκοντο λοιπὸν οἱ ὀδόντες βουλωμένοι καὶ βουλωμένοι ὑπὸ τοῦ Ἀγᾶ βέη, διότι εἶχε ἰδιαιτερον γνῶρισμα, τὸ σημάδι ἦτο ἀλάνθαστον καὶ τὸ πτώμα ἦτο τοῦ πρίγκηπος Κορτσακῶφ. Ἀλλ' ἐὰν δὲν εὐρίσκοντο, κύριε Ξένος; Τοῦτο δὲ καὶ ἐγένετο, ἡ ὀδοντοστοιχία τοῦ πτώματος εὐρέθη πλήρης καὶ ἀκεραία. Μετὰ χαρᾶς δὲ ἠδυνήθησαν ὁ κ. Σκουλοῦδης καὶ Ἀγᾶ βέη, οἵτινες παρεκλήθησαν εἰς τοῦτο, νὰ τηλεγραφήσουν εἰς τὴν ἐντιμοτάτην οἰκογένειαν Ζ. ὅτι ὁ μεγαλοφυῆς υἱὸς των δὲν ἦτο ὁ ἐν Κόκλα τουφεκισθείς.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 477)

— Λοιπὸν, ἐὰν ἀγνοῆτε αὐτὸ ἀκόμη, σᾶς πληροφορῶ ὅτι ὁ Λυκογιάννης ψευδῶς καταγγελλεῖς συνελήφθη ὑπὸ τῶν χωροφυλάκων καὶ ἤχθη εἰς τὴν εἰρκτὴν.

— Ἐγνώριζον τοῦτο, Ἐρριέττη, τὸ ἐγνώριζον.

— Ἄ! τὸ ἐγνοοῦσατε! . . . Καὶ σήμερον ἤλθετε εἰς Βωκὸν εὐθυμῶς, μετὰ ἑλαφρὰν καρδίαν . . . Ὁ Ραοὺλ Δεσιμαῖζ δὲν ἔχει λοιπὸν οὔτε συνείδησιν, οὔτε τιμὴν, οὔτε καρδίαν! . . . Τὸ ἐγνοοῦσατε! . . .

Καὶ δὲν ἠσχύνθητε ἐμφανιζόμενοι ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, ἐν ἧ κατὰ πᾶν ἡμῶν βῆμα θέλετε ἀκούει; Ὁ Λυκογιάννης εἶναι ἓνας ἄθλιος! Ὁ Λυκογιάννης εἶναι δολοφόνος! . . . Διότι ταχέως ἐλησημονήθη τὸ καλὸν τὸ ὁποῖον ἐπραξε, καὶ δὲν βλέπουν ἐν αὐτῷ ἢ ἐν εἶδος κτήνους, ἱκανὸν νὰ διαπράξῃ ὅλα τὰ ἐγκλήματα.

— Ἐρριέττη, ἀδελφὴ μου, οἰκτεῖρω πικρῶς τὴν παραφορὰν μου, σᾶς δοκίζομαι!

— Ἄ! ἀποκαλεῖτε ἀπλῶς τοῦτο παραφορὰν! Ἄλλ' ἀδιάφορον! Οἰκτεῖρατε . . . Ἐπάρχει μεγάλη ἀπόστασις μετὰ τοῦτο καὶ τῆς μετανοίας. Δυστυχῶς ἐγίνατε αἴτιος ἀνεπανορθώτου κακοῦ . . . Τέλος ὁ Λυκογιάννης εἶναι ἐν τῇ φυλακῇ· τί θὰ πράξητε;

— Τί νὰ πράξω;

— Ναί.

— Ἀλλὰ, ἀλλὰ, ἐψιθύρισε.

— Ἀπαντήσατε λοιπὸν.

— Τί δύναμαι νὰ πράξω; Τί θέλετε νὰ πράξω;

— Ἄ, ναί, εἶναι ἀληθές, οὐδὲν δύνασθε νὰ πράξητε, εἶπε μετὰ πικρίας ἡ νεῖσις.

Ὁ Ραοὺλ ἀνέλαβεν ὀλίγον θάρρος.

— Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ὑπάγω νὰ κράξω, εἶπε, πανταχοῦ: Ὁ Λυκογιάννης εἶναι ἀθῶος, ὁ ἔνοχος εἶμαι ἐγὼ καὶ νὰ σπεύσω μετὰ ταῦτα νὰ καταλάβω τὴν θέσιν του ἐν τῇ εἰρκτῇ τοῦ Ἐπινάλ.

— Καὶ ἐν τούτοις τὸ καθῆκον αὐτὸ σᾶς διατάττει, ὑπέλαβεν ἡ Ἐρριέττη, διότι ἀνὴρ ἐντιμὸς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ καταδικασθῇ εἰς ἀθῶος. Ἀλλ' ὑπάρχει ἡ βαρὴν Δεσιμαῖζ . . . Οὐδὲν δύνασθε νὰ πράξητε, οὐδὲν. Ἐὰν ἡ δυστυχὴς μου μὴ

Ίδου και ἐν ἀνεξήγητον :

Τηλεγραφοῦσιν ἐκ Κορίνθου εἰς τὸν «Ἀνατολικὸν Ἀγγε-
λιαφόρον» Κωνσταντινουπόλεως, ὅτι ἐκ Παρισίων ἀφικόμενοι
οἱ κύριοι Μωγκέν και Μπουμπαιν ἀρχιμηχανικοὶ τῆς Τουρῆς
τοῦ Ἰσθμοῦ διέταξαν νὰ σταματήσουν αἱ ἐργασίαι.

Τί συμβαίνει ;

Τρεῖς προκλήσεις μονομαχίας ἔλαβεν ὁ συνάδελφος διευ-
θυντῆς τῶν «Νέων Ἰδεῶν» κ. Ἀγγελόπουλος δι' ἐν διάφο-
ρον τῆς ἐφημερίδος του, δι' οὐ ἐσχολιάζε μίαν γαλλικὴν ἐπι-
στολὴν περὶ ἐνὸς μονομαχικοῦ ἐπεισοδίου μεταξὺ τοῦ διευ-
θυντοῦ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς καὶ τινος νέου. Καὶ εἰς τοὺς
μάρτυρας τῶν τριῶν ὁ κ. Ἀγγελόπουλος ἀπήντησεν ὅτι δὲν
ἐννοεῖ νὰ δίδῃ λόγον δι' ὅ,τι γράφεται εἰς τὸ φύλλον του
εἰμὴ εἰς τὰ Δικαστήρια.

Ἄλλος Ὀθέλλος ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ὀθέλλος ὄχι μὴ-
ὡς σύζυγος, ἀλλὰ καὶ ὡς χρῶμα, διότι εἶνε αἰθίωψ ὀνομά-
ζεται Σουλεϊμάν και εἶνε στρατιωτῆς· συνέλαβε τὴν γυναῖ-
κά του ὀμιλοῦσαν—ὄχι βέβαια ὁμηρικῶς,—μετὰ τοῦ ἐραστοῦ
της και εἰς τὴν στιγμὴν ἔκαμε τὸ στήθος της κολεὸν τῆς
σπάθης του. Εἶτα δὲ ὁ γενναῖος Σουλεϊμάν και ὀπαδὸς τῆς
σχολῆς τοῦ «Σκότονε τὴν ἄτιμη» τοῦ Δουμά, παρεδόθη εἰς
τὸ στρατοδικεῖον.

Διὰ τοῦ σήμερον τὴν πρωτὰν ἀποπλεύσαντος ἀτμοπλοίου
τοῦ Κορινθιακοῦ κέλπου ἀνεχώρησεν εἰς Μεσολόγγιον ὁ βου-
λευτῆς Εὐρυτανίας κ. Δημ. Ι. Χατζόπουλος και ἡ δεσποῖ-
νις Κασσάνδρα Ι. Χατσοπούλου.

φαίνεται, ὅτι ἐν Ἑλλάδι ἡ πολιτικὴ δὲν ἀνέχεται ἀν-
θρώπους καταδεδικασμένους; ἔστω και διὰ τοὺς μᾶλλον δε-
δικαιολογημένους λόγους· δι΄ ἡσχυρίζονται λόγου χάριν, ὅτι
ἡ πολιτικὴ ἐπεμβαίνει εἰς τὰ τῆς Δικαιοσύνης και ἐξεπόμε-
πυεσεν ἡδὴ αὐτήν, ἀλλ' ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα εἰσεῖτι νὰ φθά-
σωμεν εἰς τὴν ἀπελπιστικὴν ταύτην πεποιθησιν, οὐχ ἦπτον
ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς καταβαλλομένας προσπάθειάς ἐκ μέ-
ρους τῆς Κυβερνήσεως πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ ἐσχάτως κα-
ταδικασθέντος ἀξιωματικοῦ Μοσχολάκη, προαγόμεθα νὰ
πιστεύσωμεν, ὅτι ἐκεῖ ἀποβλέπει ἡ πολιτικὴ τῶν ἐλλήνων
πολιτευτῶν και ὅτι τὴν γενικὴν ἐξαχρεώσιν θεωροῦσι τὸ
ἄκρον ἄωτον κοινωνικῆς εὐδαιμονίας. Τοιαύτην δὲ ἀθώωσιν
—μὲ μέσα—πιστεύομεν νὰ μὴν τὴν θέλῃ οὐδὲ ὁ ἴδιος κα-
ταδικασθεὶς. Ἄν ἦνε ἀθῶος, ἀ· ἀποδειχθῆ τοιοῦτος· τὰ
μιλήματα εἶνε περιττά.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ Τῷ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙῳ

Οἱ κατηγορούμενοι περὶ ὧν ἐγράφομεν ἐν τῷ χθεσινῷ φύλ-
λῳ ἐκπύρῃθησαν ἐνοχοὶ ἀποπειρας ἀναιρέσεως, διότι ἐκ τῆς
ὅλης σειρᾶς τῆς διαδικασίας προέκυψεν ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν
ἢ αὐτοὶ νὰ ἦσαν οἱ προσβαλόντες ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκείνῃ ὀδῶ
τὸν παθόντα. Καὶ καταδικάσθησαν εἰς φυλάκισιν 2 1/2 ἐτῶν.

Σήμερον δὲ ἀναίρεσις πάλιν ἐξεδικάζεται. Ὁ κατηγοροῦ-
μενος, συναντήσας καθ' ὀδὸν φίλον του, τὸν καλεῖ εἰς γεῦμα.

τηρ ἐπληροφορεῖτο . . . Ἄ· ἡ τρομερὰ αὐτὴ εἰδήσις θὰ τὴν
ἐφόρευεν !

— Ἄλλως, Ἐρριέττη, ὁ κ. Βιολαῖν μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁ
Λυκογιάννης δὲν θὰ καταδικασθῆ.

— Καὶ τοῦτο σὰς καθησύχασε και ἐπαναπαύει τὴν συ-
νεῖδησίν σας, ἔ ; Ἄλλ' ἐγὼ σὰς λέγω : τρέμετε ! . . . Ὁ Λυ-
κογιάννης ἐν τῇ εἰρκτῇ εἶναι ἀπειλὴ διὰ ἐσᾶς.

— Δὲν θὰ ὀμιλήσῃ.

— Μὴ βαυκαλιζέσθε ὑπὸ τῆς χιμαῖρας ταύτης. Ὁ Λυ-
κογιάννης θὰ μάθῃ νὰ ὀμιλῆ και ν' ἀναγινώσκῃ βεβαίως μετὰ
καιρόν· ἀλλ' ἡ δικαιοσύνη θὰ ὑπομένῃ τὰ ἔτη εἶναι τίποτε
δι' αὐτήν, διότι εἶναι αἰώνια. Καθ' ἡμέραν ὁ Λυκογιάννης
θὰ ὀμιλήσῃ, θὰ καταλάβῃ, θ' ἀποκρούσῃ τὴν κατηγορίαν, ἧς
εἶναι τὸ ἀντικείμενον, και θὰ διαμαρτυρηθῆ περὶ τῆς ἀθώω-
τητός του, τότε θὰ εἶπῃ ὅ,τι συνέβη ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς
Ἰωάννης Βαιγιάν και θὰ ἐξηγήσῃ τὴν πλάνην τῆς δυστυχούς
νεάνιδος.

Ἴσως δὲν θὰ πιστευθῆ· ἀλλ' ὑπάρχουσι δύο ἀντικείμενα,
τὰ ὁποῖα μοι ἔφερε· θὰ ζητηθῆ ἡ μαρτυρία μου και δὲν θὰ
ψευσθῶ· μὴ ἀνεχομένη τὸ αἶσχος, θὰ καταγγείλω τὸν ἀδελ-
φόν μου !

Ἄφες, ἐξήτασα τὴν κατάστασιν ὑφ' ὅλας τὰς ἐπιφύεις.
Παραδέχομαι ὅτι θὰ κατορθώσωσι τὸν Λυκογιάννην νὰ ὀμι-
λῆ. Τί θὰ συμβῆ ; Δὲν θὰ δυνηθῆ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθώωτη-

τα αὐτοῦ. Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸν κρατῶσιν
ἐν τῇ φυλακῇ προανακριτικῶς, θὰ γίνῃ ἀνάγκη δίκης, κατα-
δίκης. Ὁ δὲ δυστυχῆς, ἀνίκανος νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὸν, θέ-
λει ἀχθῆ ὡς εὐτελῆς κακοῦργος ἐνώπιον κκυουργιοδικεῖου ἢ
Πλημμελιοδικεῖου. Πιστεύετε λοιπὸν ὅτι ἐγὼ, ἐάν εἶμαι ἀ-
κόμη ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, ἐγὼ ἢ Ἐρριέττη Δεσιμαῖζ, ἧτις
γνωρίζω ὅ,τι γνωρίζω, θὰ ἦμαι ἱκανῶς ἀθλία, ἱκανῶς ἀναν-
δρος ὥστε ν' ἀφήσω νὰ καταδικασθῆ εἰς ἀθῶος !

Ἄλλη ὑπόθεσις. Ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ Λυκογιάννης μανθά-
νων νὰ ὀμιλῆ, διὰ ταύτην ἢ δι' ἐκείνην τὴν αἰτίαν δὲν θέ-
λει νὰ φωτίσῃ τὴν δικαιοσύνην, δηλαδὴ νὰ γνωστοποιήσῃ
τὸν ἐνοχόν, και ἐμφανίζεται ἐπίσης ἐνώπιον τῶν δικαστῶν
και καταδικάζεται ἐκ τῶν προτέρων. Νομίζετε ἀκόμη ὅτι θὰ
ἔχω τὸ θάρρος ν' ἀφήσω τὸν Λυκογιάννην νὰ κάμῃ τὴν θυ-
σίαν ταύτην ; Πιστεύετε ὅτι και ἐν τῇ μιᾷ ὡς και ἐν τῇ ἄλ-
λῃ περιστάσει θ' ἀφήσω νὰ καταδικασθῆ ὁ ἀθῶος ;

Ὁ Ραοῦλ Δεσιμαῖζ εἶναι ἀδελφός μου, ἀλλ' ὁ Λυκογιάν-
νης ἔσωσε τὴν ζωὴν μου ! Ἐπειτα δὲ ἔχω συνείδησιν και
συναίσθησιν τοῦ καθήκοντος !

Και τώρα, εἶπατε, εἶπατε, δυστυχῆ, βλέπετε τὴν τρομερὰν
ἄβυσσον, ἣν ἀνοίξατε πρὸ τῶν ποδῶν σας, πρὸ ἐμοῦ !

Ὁ Ραοῦλ δὲν ἀπήντησεν, ἦτο περίτρομος καθ' ὅλα τὰ μέ-
λη και ἔμενε κεκλιμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν, μὴ τολμῶν νὰ
ἐγείρῃ τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τῆς ἀδελφῆς του.

— Οὐδὲν πλέον ἔχω νὰ σὰς εἶπω, ὑπέλαβεν ἡ νεάνις και

Ἄλλ' ὁ οἶνος, ὁ μέλλων νὰ εὐφράνη τὰς καρδίας τῶν δύο συνδαιτυμόνων, δὲν ἦτο διόλου τῆς προκοπῆς· μετὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος ὁ κατηγορούμενος διερχόμενος ἀπὸ τὸ παντοπωλεῖον ἐξ οὗ ἐπρομηθεύθη τὸν οἶνον εἰσῆλθεν διὰ νὰ ὑποβάλῃ τὰ παράπονά του εἰς τὸν παθόντα παντοπώλην· ἀλλ' ἐκεῖ πιάονται. Ὁ παθὼν τοῦ ἐπιτίθεται δι' ἐνὸς μπακαλάου· ἀλλὰ δυστυχῶς τὸν μπακαλάον διαδέχεται εἰς τὰς χεῖράς του ὡς ὄπλον ἐπιθέσεως χονδρὸν σίδερον, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα χρησιμεύουν ὡς στυλώματα τῶν θυρῶν, καὶ ὁ κατηγορούμενος δέχεται μίαν σιδερίαν εἰς τὴν κεφαλὴν, ἄλλην εἰς τὴν ὠμοπλάτην· ὁ κατηγορούμενος ἐξάγει ἐγχειρίδιον, εἰς οὗ τὴν θεὰν ἀπομακρύνεται ὁ παθὼν. Τρέχει κατόπιν του ὁ κατηγορούμενος καὶ ἐκ τῶν ὀπισθεν καταφέρει διὰ τῆς μαχαίρας του πληγὴν, ὑπὸ τὸν θώρακα, ἥτις μετ' ὀλίγον ἐπιφέρει θάνατον.

Οὕτω διατείνεται ἡ κατηγορία· καὶ εἰς μόνον μάρτυς ἐκ τῶν δύο τῆς κατηγορίας ἐπιβουβῆ τὰ συμπεράσματά της. Ἄλλ' ἡ ὑπεράσπισις ὑποστηρίζει ὅτι τὸ κτύπημα ἐδόθη ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου ἐνῶ οὗτος ἔκειτο χαμῆς ὑπὸ τὰ σιδερένια κτυπήματα τοῦ παθόντος, καὶ ἡ ζωὴ του εὐρίσκετο εἰς προφανῆ κίνδυνον. Καὶ ἐπιβεβαιῶ τὴν δοξασίαν της ὁ μόνος ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους αὐτόπτης τῆς πράξεως, ὁ σύντροφος τοῦ κατηγορουμένου, μεθ' οὗ συνεγευμάτισε. Καὶ ναὶ μὲν ζώηως ἀμφισβητεῖται ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως ἡ ἀλήθεια τῶν λόγων τοῦ μάρτυρος, ἀλλὰ ζωηρότερον προμαχεῖ αὐτῆς ἡ ὑπεράσπισις τοῦ κ. Παπαλεξανδρῆ.

ΤΑ ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΗΣ ΛΗΣΤΕΙΑΣ

Ὅπως μετὰ δεινὴν τινα νόσον ἐπιφαίνονται ἐπὶ τῆς ἐπι-

δερμίδος, πυρρά τινα ἐξανθήματα, τοῦ ἱατροῦ παρηγοροῦντος τὸν ἀσθενῆ ὅτι θὰ περάσουν κι' αὐτά, οὕτω τῆς μεγάλης, τῆς ἐνδόξου ληστείας, τῆς τυχοῦσης ἐνδόξου κενοταφίου—τοῦ Δεῖλεσι—ἀνακῦπτουσιν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐλαφρά τινα ἐξανθήματα, τὰ ὅπια κατὰ τοὺς ἱατροὺς τοῦ Κράτους, ὑπουργοὺς, ἀστυνομοὺς, Μοιράρχους, θὰ περάσουν κι' αὐτά μὲ τὸν καιρὸν, μὲ τὸ κολᾶι.

Μετὰ τὸ Δεῖλεσι, ἡ δευτέρα ληστρική περίοδος δέον νὰ θεωρηθῆ καὶ νὰ ὀνομασθῆ ἡ πετσωματική, λίξασα εὐτυχῶς ἅμα τῇ καταλήψει τῶν νέων ἐπαρχιῶν, παραδουθέντων ὄλων τῶν ἀνταρτοληστῶν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς Σούτσον, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι θὰ τύχῃσι χάριτος, τώρα δὲ κεκλεισμένοι ἐν τῷ Μεδρεσέ, δικάζονται καὶ καταδικάζονται.

Τρίτη περίοδος μπορεῖ νὰ ὀνομασθῆ ἡ χρηματιστική. Ἐχει κάπως ἡ τρίτη αὕτη περίοδος ἐμπορικὸν χαρακτῆρα. Καὶ ὅπως τοὺς ἐν τῷ χρημαστηρίῳ μεγαλκέπτους τοὺς λέγομεν ἀπλούστατα λιστάς, οὕτω τοὺς ληστὰς τῆς τρίτης περιόδου δυνάμεθα νὰ τοὺς ἀποκαλέσωμεν χρηματιστάς.

Ἐλαβε λοιπὸν τὸ πρᾶγμα καθαρῶς ἐμπορικὸν χαρακτῆρα. Ἐσχηματίζοντο ἐταιρίαι—ὡς αἱ ἄλλαι ἐταιρίαι τῶν μεγαλοσχήμεων κλεπτῶν—ἔθετον τὰς βάσεις τοῦ ἐμπορίου των, ἐπρομηθεύοντο τὰ κεφάλαιά των—κάπαι· καὶ ὄπλα—ἔλεγον : θὰ πάμεν εἰς τὰ περάλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἢ εἰς τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας, θὰ κάμουμε τὴν μάζα μας, ἡ ἐταιρία θὰ διαρκέσῃ φέρ' εἰπεῖν τρεῖς μῆνας ἢ ἐξ μῆνας ἢ καὶ περισσότερον· κατόπιν θὰ γυρίσουμε, τὸ συμβόλαιόν μας θὰ θεωρηθῆι λελυμένον καὶ ἕκαστος θὰ ἐπιδοθῆ εἰς τὸ ἔργον του.

Ἄνθρωποι τοιοῦτοι εἶνε γνωστοὶ εἰς τὴν ἀγοράν. Εὐτυχῶς οἱ πλείοτεροι ἢ μᾶλλον ὅλοι εἶνε ξένοι· οὐδεὶς Ἀθηνοῦτος ἐστιγματίσθη ὑπὸ τοιοῦτου ἐμπορίου.

Ὁ δεῖνα φερ' εἰπεῖν φουστανελλάς ἢ μαγκουράς περιφέ-

δὲν δύναμαι δυστυχῶς οὐδεμίαν νὰ σᾶς δώσω συμβουλὴν. Ἐν τούτοις καλῶς θὰ πράξητε, ἐὰν ἀλλάξητε βίον· γνωρίζω ἀπὸ τίνος ποῖον βίον διάγετε ἐν Παρισίοις, βίον ἀξιοθρήνητον, δι' ὃν ἐγὼ αἰσχύνομαι. Οὐδὲν πράττετε, εἰσθε ἕνας ἀργός, ἕνας ἀχρηστος· ἔσοδεύετε ἀνοήτως τὰς ἡμέρας τῆς νεότητός σας.

Ραούλ, μετανοήσατε, διορθωθῆτε, εἶνα, καιρὸς ἀκόμη, βελτιωθῆτε ἐὰν θέλητε βραδύτερον ἐκείνοι οἴτινες θὰ σᾶς κρίνωσι, νὰ φανῶσιν ἐπιεικεῖς πρὸς σᾶς.

Ἡγεῖρε βραδέως τὴν κεφαλὴν. Αἱ ἐξορκίσεις τῆς ἀδελφῆς του ζωηρὰν τοῦ ἑκαμῶν ἐντύπωσιν. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν πλήρεις δακρύων.

— Συγγνώμην, ἀδελφὴ μου, συγγνώμην, εἶπε μὲ συντετριμμένην φωνήν· μάλιστα, ἔχετε δικαίον, εἶμαι ἕνα ἀνάξιος, ἕνας ἀθλιός ! Μέχρι τοῦδε, ἀναγνωρίζω, ἠκολούθησα κακὸν δρόμον, ἀλλὰ, γνωρίζετε τοῦτο, Ἐρριέττη, ἐγκαταλείψω μόνος εἰς ἑμαυτὸν, μηδενὸς ὑπάρχοντος ἵνα κρᾶξῃ εἰς ἐμέ : Πρόσεχε ! Στάσου ! . . . Ἐρριέττη, μετανοῶ . . . Χάριν τῆς ἀγαθῆς μητρὸς μας, χάριν ὑμῶν θ' ἀλλάξω διαγωγὴν, σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, σᾶς τὸ δοκίζομαι !

— Ὅθ' ἴδωμεν, εἶπε ξηρῶς ἡ νεάνις, νεύσασα νὰ ἀποσυρθῆ.

Ἡ Ἐρριέττη κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἑδρας καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ πικρῶς.

ΙΣΤ'

Ἡ ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ Ἡ ΑΔΕΛΦΗ

Ἡ ἀδελφὴ ἐξῆσκει τῷ ὄντι σωτηριώδη ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ της. Ἡ Ἐρριέττη εἶχε λόγους νὰ πιστεύῃ τοῦτο, διότι εἶχεν ἐπιτελεσθῆ παρὰ τῷ Ραούλ αἰφνίδιος μεταβολή. Δὲν κατελίμπανε τὴν μητέρα του, πρὸς τὴν ὁποῖαν ἐφέμετο μετὰ σεβασμοῦ, προσοχῆς καὶ περιποιήσεως.

Ἡ βαρόνη ἦτο καταθελγμένη.

— Ὁ πόλεμος, ἐσκέφθη, ἐπενήργησεν ἐπὶ τοῦ ἐλαφροῦ χαρακτῆρος τοῦ υἱοῦ μου. Ὁ Ραούλ συνεκινήθη λίαν ὑπὸ τῶν συμφορῶν τῆς Γαλλίας. Ὁ ἀνόητος, ὁ ἄλλοτε παράφορος, διωρθώθη, γενόμενος τώρα σπουδαῖος, σοβαρός. Ἡρξισα νὰ ἐλπίζω ὅτι ὁ Ραούλ δὲν θ' ἀκολουθήσῃ τὰ ἔγνη τοῦ πατρὸς του.

Καὶ ἡ ἐξαίρετος μήτηρ, ἥτις ἐξ ὀλίγων ἠσθάνετο πολλὴν χαρὰν, προσέθεσε :

— Ἀληθῶς, δὲν ἐννοῶ διὰ τί ἡ Ἐρριέττη ὅταν ὁ ἀδελφός της ἐπανερχεται ὅλος μεταβεβλημένος ὑπὸ πάσας τὰς ἐσώσεις, φαίνεται πρὸς αὐτὸν τόσον ψυχρά ; Προδήλως τὸ σφάλμα εἶνε τῆς Ἐρριέττης, ἡ ὁποῖα σχεδὸν ἀπέκρουσε τὸν ἀδελφόν της ὅταν ἤλθε. Τί ἔχει λοιπὸν ; Ἄ ! καὶ αὐτὴ μετεβλήθη ἀπὸ τινῶν μηνῶν, δὲν ἔχει πλέον τὴν θελκτικὴν ἐκείνην εὐθυμίαν, ἥτις ἐφαίδρυνε τὴν σὺν πᾶσι τῆς μοναξίας

ρεται εἰς τὴν ἀγοράν· ἔχει τὰς σχέσεις του· τοὺς φίλους του· τοὺς γνωρίμους του· συχνάζει εἰς ὠρισμένον καφενεῖον· εἰς ὠρισμένην ταβέρναν· αἴφνης γίνεται ἄφροντος· ἀπλοῦστατα τότε οἱ κατὰ γνωρίζοντες λέγουσιν εἰς τὸν ἐρωτῶντα περιεργον· πῆγε γὰρ ἔξω, σὲ κάμποσους μῆνας θὰ ᾔην ἐδῶ· τοῦθ' ὅπερ ἀπλοῦστατα σημαίνει· θὰ πάγῃ νὰ μετέλθῃ τὸ ἐμπόριον τοῦ ληστοῦ.

Ἔχει δὲ καὶ τὴν ποιήσιν τῆς ἡ τρίτης αὐτῆς περιόδου· τῆς ἐξανθηματικῆς ληστείας· κυρίως αἱ ληστοπραξίαι τῶν νέων χρηματιστῶν γίνονται κατὰ τούρκικον οὐδέποτε δὲ πειράζεται χριστιανικὴ θρησκεία ἢ χριστιανικὸν χρῆμα. Ὡστε πολλοὶ ληστοπραγοῦσι καὶ γιὰ τὴν ψυχὴν των.

Ἡ τελευταία, λοιπὸν ἀνακαλυφθεῖσα συμμορία τοῦ Λάζου καὶ Λαλοπούλου εἶνε ἐν εἶδος μόνον τοῦ νέου ἐμπορίου ὅπερ ἐφύτρωσε κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐπὶ τοῦ ἄπτικου ἐδάφους.

* * *

Ὁ κ. Σπύρο-Μήλιος, ὁ διοικητὴς τῆς Μοιραρχίας, εὐνοεῖται φαίνεται ὑπὸ εὐτυχούς ἀστρου. Διὰ τὰς τοιαύτας ληστοπραξίας ἀκολουθεῖ τὴν μέθοδον τοῦ Κυβιέ, ὅστις ἀπὸ ἓνα κοκκαλάκι ἀνεκάλυπτε καὶ καθήρτιζεν ὁλόκληρον τὸν σκελετὸν παλαιστολογικῶν ζώων· ὁ κ. Σπύρο-Μήλιος, βοηθούμενος ὑπὸ τῆς νοημοσύνης καὶ τοῦ ἀστρου του, ἀπὸ ἓνα κουταλάκι ἀνακαλύπτει ὅλην τὴν συμμορίαν τοῦ Φασανίου· ἀπὸ μίαν δὲ σκοτεινὴν φράσιν δὲν ξεύρομεν ποίας ἐκθέσεως ἢ ποίου ἐγγράφου λαμβάνει ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐπιλαμβάνεται ἀνακρίσεων, διὰ νὰ μ-πορέσῃ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν φράσιν, καὶ ὦ! τοῦ θαύματος, πίπτει ὡς χροστὴ βροχὴ εἰς τὴν σπάθην τοῦ ληστρικοῦ συμμορίου ἐξ 22 ἀτόμων, συγκεκριμένη ἀπὸ τοὺς ἀρχιληστὰς Λάζου Γεωργίου καὶ Ἀναστάσιου Λαλοπούλου καὶ τοὺς ὀπαδοὺς Ἰωάννην Καταΐκην, Γεώργ. Γρίβαν, Χρῆστον Κυριάκου, Γεώργιον Ζηλημένον, Χαρ. Μαντέλαν,

Ἐμμ. Καμπουράκην, Νικόλαν τινα συμπάτριώτην τοῦ Λάζου, Ἰάν. Χρηστίδην ἢ Κολοβὸν, Στυλιανόν τινα Κρητὰ, ἓναν Σκαρπαθιώτην, Ἰωάννην Σμυρναῖον, Γεώργιον Χασιώτην, Βασίλην τινα ἐκ Μακεδονίας, Γεώργιον τινα Ὑδραῖον πλοίαρχον, Εὐάγγελόν τινα βλαχοποιμένα ἐξ Ἀγρῶφων, Μῆτρον Μπαλιώτην ἐξ Ἀγρῶφων, Γεώργιον Μπαλιώτην καὶ τρεῖς ἄλλους φονευθέντας ἀγνωστων ὀνομάτων.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐντιμοὶ κύριοι κατὰ τὰ τέλη Ἀπριλίου τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἀρχηγούντος τοῦ μὲν Λάζου ἐν Ἀθῆναις, τὸν ὅποιον ἐνθυμοῦνται πολλοὶ πρὸ δεκαπενταετίας, φουστανελαῖν ἀπ' τὰ μέρη τῆς Ἠπείρου, ἔχοντα ὠραιτάτην γυναῖκα ἀπὸ τὴν Κωνσταντινουπόλιν, καὶ κατοικοῦντα εἰς Πλάκκιν, ἔπειτα γενόμενον ἄφροντον, διελθόντα βεβαίως διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου, ἐπὶ τέλους δὲ ἀναφανέντα πάλιν μετὰ τὰ φράγκικα, ἐλεεινὸν, κατεζητηγμένον καὶ ἀρρωστιάσιν, συμπράττοντος δὲ τοῦ Ἀναστασίου Λαλοπούλου, καταρτίσαντος τὸ ὑπόλοιπον τῆς συμμορίας ἐν τῇ Λαυριωτικῇ, κέντρῳ ληστοπροξιών, πετσωμάτων, ἐγκλημάτων καὶ λοιπῶν, ἀφ' ὧν β.βαίως ἔθεσαν τὰς βάσεις τῆς μάχης των, ἐξώρμησαν ἐξ Ἀλεξανδρῶν τοῦ Λαυρίου ἐνθ' ἔειχαν συμφωνήσει νὰ συγκεντρωθῶσιν ἄπαντες, ἐπιβιβάσθέντες ἐντὸς πλοιαρίου Γεωργίου τινὲς ἐξ Ὑδρας.

Ἡ πρώτη ἐμπορικὴ ἀγορὰ πρὸς ἣν ἀπέβλεψαν ὅπου ἠδύνατο νὰ καταναλώσων τὸ ἐμπόρευμά των ἦτο ἡ δροσερὰ Σμύρνη, γῆ κλασικὴ τοῦ Φασουλά, τῶν βαλαντισσιῶν, τῶν νυκτοκλεπτῶν καὶ τῶν Ζαπτιέδων.

Ἐκεῖ ἐλήστευσαν ἓνα Ὀθωμανὸν ἀφαιρέσαντες πικρὰ αὐτοῦ τριάκοντα λίρας καὶ διάφορα πολύτιμα κοσμήματα· ἐκείθεν δὲ διὰ τοῦ αὐτοῦ πλοιαρίου ἐπανήλθον κατὰ τὰ παράλια τῆς Βυβόιας εἰς ἀκρωτήριόν τι τῆς Καρύστου, ὅπου ἐξήλθον δύο ἐκ τῶν ὀπαδῶν των, ἀρκεσθέντες φαίνεται εἰς τὰ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ τρόπαια καὶ λάφυρα. Οἱ ἄλλοι ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ἀρχιληστὰς καὶ ἐπιβαίνοντες τῆς αὐτῆς ὑ-

μας· ἐνίοτε εἶνε θλιβερά, σκεπτικὴ· τὸ μειδιάμα τῆς εἶνε βεβιασμένον· θὰ ἔλεγέ τις ὅτι πάσχει μυστικῶς καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ κρύψῃ ἀπὸ ἐμέ.

Ἡ δὲ βαρόνη, ἥτις δὲν εἶχε τι νὰ ἐπιθυμήσῃ ἐν τῷ κόσμῳ ἢ τὴν εὐτυχίαν τῶν τέκνων τῆς, ἐγένετο σκεπτικὴ.

Ὁ Ραοὺλ ἐφαίνετο μὲν ὀλίγον ἄθυμος, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὸ ἀνιαρὸν ἦθος, ὅπερ καὶ κατὰ τὰς προηγουμένας εἰς τὸν πύργον ἐπισκέψεις του. Ἀπὸ τεσσάρων ἡμερῶν εὐρίσκειτο εἰς Βωκοῦρ καὶ δὲν εἶχεν εἰσέτι δηλώσει τὴν πρόθεσιν τοῦ νὰ κάμῃ ἐκδρομὴν τινα.

Ἡ μήτηρ του ὁμῶς, μετὰ τὸ πρόγευμα, τὸν συνεδούλευσε νὰ ὑπάγῃ νὰ ἐπισκεφθῇ ἔφιππος τὸν κύριον καὶ τὴν δεσποινίδα Βιολαῖν. Ἀμρότεροι θὰ κατεγοητεύοντο βεβαίως βλέποντες αὐτὸν.

— Ὁ κ. Βιολαῖν, ἀγαπητὴ μήτηρ, πάντοτε ἐφάνη καλὸς φίλος, ὅπῃντις ἐν ὁ Ραοὺλ, εὐχαρίστως θὰ πάγῃ νὰ τὸν ἰδῶ. Καὶ ἔπειτα θέλω νὰ τοῦ μιλήσω γιὰ τὸν ἑαυτὸν μου.

— Περὶ σοῦ;

— Μάλιστα, ἀγαπητὴ μήτηρ, καὶ νὰ τοῦ ζητήσω συγχρόνως ὑπηρεσίαν τινα.

— Ἄ!

— Ὁ κ. Βιολαῖν ἔχει μεγάλας σχέσεις.

— Πολλοὺς στενοὺς φίλους μεταξύ τῶν ἰσχυροτέρων βουλευτῶν.

— Πρέπει νὰ πράξω τι, μῆτέρ μου· θὰ παρακαλέσω τὸν κ. Βιολαῖν νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ εὕρω θέσιν τινα κατὰ λόγον τῆς ἰκανότητός μου.

— Καλὰ, Ραοὺλ, καλὰ, εἶπεν ἡ κυρία Δεσιμαῖζ ἐναγκαλιζομένη τὸν νεανίαν μετὰ συγκινήσεως. Πήγαινε, φίλε μου, ἐξηκολούθησε, πήγαινε νὰ μιλήσῃς τὸν κ. Βιολαῖν περὶ τῶν σχεδίων τῶν ἀφορώντων τὸ μέλλον σου.

Τοῦ Ραοὺλ ἀναχωρήσαντος, ἡ κ. Δεσιμαῖζ μετέβη παρὰ τῆς θυγατρὸς τῆς, ἥτις ἔμενε μόνη ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ἡ Ἐρριέττη ἐρρέμβαζεν. Ἡ βαρόνη ἐκάθισε ἀπέναντι τῆς θυγατρὸς τῆς, ἣν περιέβαλε διὰ τοῦ πλήρους τρυφερότητος βλέμματος τῆς.

— Ἐρριέττη, ἠρώτησε μετὰ τινα στιγμὴν ἡ κ. Δεσιμαῖζ, πῶς εὐρίσκεις τὸν ἀδελφόν σου;

— Καλλίτερον διὰ σὰς, ἀγαπητὴ μήτηρ.

— Δὲν εἶνε προσφιλέστατος καὶ εἰς σὲ ὡσαύτως, Ἐρριέττη;

— Ναί, μήτηρ μου.

— Ὁ Ραοὺλ δὲν εἶνε πλέον ὁ αὐτός· εἶνε περιττὸν νὰ σοῦ πῶ πόσην χαρὰν αἰσθάνομαι δι' αὐτό. Ἐλαβεν ἀπόφασιν, ἥτις μὲ κατέθελες νομίζει αἰσχος τὴν ἀργίαν του, θέλει νὰ ἐργασθῇ, νὰ καταστῇ ὠφέλιμος. Αὐτὸ εἶνε καλὸν κάλλιστον, διότι ἡ ἀργία καταστρέφει τοὺς νέους. Ὁ Ραοὺλ ἀπησχολημένος, δὲν θὰ πηγαίη εἰς κακὰ μέρη, δὲν θὰ κάμῃ τρέλλαις. Μὴ ἔχων κινῆνα νὰ τὸν συμβουλεύσῃ καὶ νὰ τὸν διευθύνῃ, ὑπέκυψεν εἰς ὅλας τὰς παραφορὰς τῆς νεότητος.

δραϊκής τρεχαντήρας διηυθύνθησαν εἰς τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας, ὅπου διέπραξαν διάφορους ληττείας. Ἐκεῖ δὲν κατώρθωσαν νὰ χρονοτριβήσωσι πολὺ, διότι ἀνακαλυφθέντες κατεδιώχθησαν ὑπὸ τουρκικῶν ἀποσπασμάτων, ἐν τινὶ δὲ συμπλοκῇ μετ' αὐτῶν ἐφονεύθησαν τρεῖς σύντροφοὶ των.

Ὅποτε ἐπαῖθλον ἐνταῦθα κατὰ τὸν Ἰούνιον ἢ Ἰούλιον παρελθόντος, ἔτους ἀποθιβάσθηντες εἰς τὸ αὐτὸ ὄρητῆριον, ὅθεν εἶχον ἐπιβιβάσθῃ.

Τοῦ συμβολαίου λήξαντος καὶ τῆς ἐμπορικῆς ἐταιρίας διαλυθείσης, διεσκορπίσθησαν τὰ μέλη της, τὰ μὲν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ, τὰ δὲ εἰς τὰ περίξ, ἐν πληρεστάτῃ ἀγνοίᾳ διατελουσῶν τῶν ἀρχῶν ἐν γένει.

Τὸ δὲ νοστιμώτερον, ὅτι τιεῖς, ἐξ αὐτῶν ἠξιώθησαν καὶ δημοσίων θέσεων, διὰ τὸ ἐποίησαν θὰ ἔλεγε κακὴ τις γλώσσα, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐπανάλαβον τὸ αὐτὸ ἐπάγγελμα, ὅπερ τόσον ἐντίμως ἐξήτησαν εἰς τὰ μικρασιανὰ καὶ μακεδονικὰ παράλια. Ὁ εἰς τούτέστι διωρίσθη ἐπιστάτης τῶν φυλακῶν Μενδρесе, ἄλλος δὲ ἀγροφύλαξ, καὶ οἱ λοιποὶ ἔμειναν ἐνταῦθα πρὸς ἀγνώστους ἐτέρους σκοπούς.

Ἐξ ὅλης αὐτῆς τῆς συμμορίας συνελήφθησαν τῇ διαταγῇ τοῦ κ. Σπυρομήλιου οἱ δύο ἀρχιλησταί, ἦτοι ὁ Γεώργιος Αἴζος καὶ ὁ Ἀναστάσιος Αἰλόπουλος καὶ πέντε ἐκ τῶν ὀπαδῶν αὐτῶν, ἦτοι ὁ Ἐμμανουὴλ Καμπουράκης, ὁ Χαράλαμπος Μανιτέλας, ὁ Ἰωάννης Χρηστίδης ἢ Κολοβός, ὁ Δημήτριος Γ. Μπαλιώτης, στραγαλαδζῆς, τὸ ἐπάγγελμα καὶ ληστῆς τὴν ἐπιστήμην, καὶ ὁ Γεώργιος Μπαλιώτης, ἅπαντες οὗτοι παρδίσθησαν εἰς τὴν ἐνταῦθα Εἰσαγγελικὴν ἀρχὴν μετὰ 22 ἀνακριτικῶν πράξεων, ἐκθέσεων κλπ. δι' ὧν ἀποδεικνύεται πασιφανέστατα ἡ σύστασις τῆς συμμορίας καὶ ἡ διάπραξις ληστρικῶν πράξεων.

Χθὲς ἅπαντες οὗτοι ἀνεκρίνοντο δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ κ. Ἀμπελά, ἀφοῦ προηγουμένως ἀνεκρίθησαν αὐτοὶ καὶ αἱ σάρκες των ὑπὸ τῆς χωροφυλακῆς.

Τοιαῦτα τὰ γνωρίσματα τῆς τρίτης ληστρικῆς περιόδου. Ἡ Χάριτας ὀφείλομεν πολλὰς εἰς τὴν Μοιραρχίαν Ἀττικῆς, καταδιώξασαν δραστηρίως τὴν τε συμμορίαν τοῦ Χασανίου καὶ τὴν ἄλλην τὴν ἐκ τῶν ἀποβρασμάτων τῆς πρωτεύουσῆς συγκροτηθείσαν.

Ἡ ἀνακάλυψις τῆς συμμορίας ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἀτμοσφαῖρα μας πάσχει ἀπὸ πληθώραν τοιούτων βακτηριδίων δυναμένων νὰ γεννήσωσι κακοὴν ληστρικὸν πυρετὸν καὶ ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ πολλὴ χρῆσις φανικοῦ δξέος τοῦ κ. Σπύρο-Μήλιου.

ΕΚ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βιτόλια, 30 Ἀπριλίου

Ἡρέμα καὶ ἀθρόβως ἐξακολουθεῖ ἡ ἀπὸ τινος χρόνου συστάσα μικτὴ τουρκικὴ ἐπιτροπὴ ἐξετάζουσα τοὺς τε διδασκάλους καὶ μαθητὰς, ποιὸν τῶν διδασκομένων βιβλίων, καταγωγῆς ἐθνικότητος, σπουδῶν διδασκάλων, μισθοῦ αὐτῶν καὶ πᾶν ὅ,τι ἀνάγεται εἰς τοὺς πόρους δι' ὧν συντηροῦνται τὰ ἐν τῇ Μακεδονίᾳ σχολεῖα.

Μέτρα σοβαρὰ καὶ προμελετημένα ἐλήφθησαν ὑπὸ τῆς τουρκικῆς ἀρχῆς ὅπως τὰ πάντα περιέλθωσιν εἰς χεῖρας αὐτῆς καὶ ἀποναρκώσῃ ἐν τῷ μέλλοντι τὴν μόνην δύναμιν καὶ τὸν πόθον τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν ἀτυχεστάτων κατοικῶν τῆς Μακεδονίας. Παραδεχθῶμεν ὅτι τὸ μέτρον τῆς Υ. Πύλης ἐμφαίνει ἀπόφασιν νὰ τεθῶσι καὶ τὰ τῶν σχολῶν ὑπὸ τὴν ἀγαθὴν ἐπιτήρησιν τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, ὡς

Σήμερον παρετήρησεν ὅτι ἐβάδιζεν ὄδον ἐπικίνδυνον καὶ ὀπισθοχωρεῖ. Τέλος, Ἐρριέττη, ἐάν εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν Ραοῦλ, ὀφείλεις καὶ σὺ ὡσαύτως νὰ ἦσαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἀδελφόν σου.

— Βεβαίως ἀγαπητῇ μου μητέρα.

— Ἐν τούτοις φέρεσαι πρὸς αὐτὸν πολὺ ψυχρά. Μόλις τοῦ ὀμιλεῖς καὶ ἐννοῶ ὅτι στενοχωρεῖται ἀπὸ σέ· δὲν τολμᾷ νὰ σοῦ ἀπευθίῃ τὸν λόγον. Ὁά ἐνόμιζέ τις ὅτι μνηστικαίεις ἐναντίον του, τί ἔχεις λοιπόν, σ' ἔκαμε τίποτε;

— Τίποτε, μητέρα μου.

— Τότε, Ἐρριέττη, ἐπίτρεψόν μοι νὰ σέ εἶπω ὅτι δὲν ἐννοῶ τὸν πρὸς τὸν Ραοῦλ τρόπον σου, ὅτις καὶ αὐτὸς δὲν γνωρίζει τί νὰ σκεφθῇ, καὶ αὐτὸ τὸν κάμνει νὰ μελαγχολᾷ. . . . Θέλω νὰ γίνῃ σκεπτικώτερος, σοβαρώτερος, ἀλλὰ δύναται τις νὰ ἦνε σπουδαῖος, χωρὶς ὅμως νὰ χάσῃ τὴν εὐθυμίαν του.

Δάκρυα, τὰ ὅποια δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ, ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς νεάνιδος.

— Ἀκομὴ δάκρυα! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Δεσιμαίτζ. Ἐρριέττη, κόρη μου, ἀγαπητόν μου παιδίον! Τί ἔχεις, τί ἔχεις λοιπόν;

Τὰ δάκρυα τῆς νεάνιδος ἔρρευσαν ἀφθονώτερα.

— Ἄ! Εἶμαι βεβαία τώρα, ἐξήκολούθησεν ἡ μήτηρ δι-

ὀδυνηροῦ ὕφους· μοι ἀποκρύπτεις κάτι τι πρὸ πολλοῦ. Ἐχεις θλιψίν, πόνον μυστικόν...

Πλησιάζασα ζωικῶς τὴν Ἐρριέττην καὶ ἐναγκαλισθεῖσα αὐτὴν ἐξήκολούθησε μετὰ φωνῆς κολακευτικῆς.

— Βίπέ, μήπως δὲν ἀγαπᾷς πλέον τὴν μητέρα σου; Ἐάν τὴν ἀγαπᾷς πάντοτε, διατί δὲν ἔχεις πλέον ἐμπιστοσύνην πρὸς αὐτήν; . . . Ἐρριέττη, ἀγαπητῇ μου, εἶπέ μοι τὸ αἴτιον τῶν δακρύων σου, νὰ δυνηθῶ ὅπως ἄλλοτε νὰ ἀπομάξω αὐτὰ καθὼς ὅταν ἦσο πολὺ μικρά! . . . Ὑποφέρεις, τὸ βλέπω, τὸ αἰσθάνομαι. . . Ὁμίλησον, τέκνον μου, ὀμίλησον· σέ ὀρκίζω, πέ μοι τί ἔχεις; Εἰς ποῖον λοιπόν θὰ ἐμπιστευθῆς τὴν λύπην σου, εἰμὴ εἰς τὴν ἀγαθὴν σου μητέρα;

Ἡ νεάνις γονυπετήσασα συνήνωσε τὰς χεῖρας καὶ διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς σχεδὸν δειλιώσα:

— Προσφιλής μου, μητέρα, εἶπεν, ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ἀφήσω.

Ἡ κυρία Δεσιμαίτζ ἠνωρθῶθη ἐκπληκτος.

— Νὰ με ἀφήσῃς! ἐπεφώνησε, θέλεις νὰ με ἀφήσῃς!

— Εἶνε ἀνάγκη.

— Πῶ θέλεις λοιπόν, Ἐρριέττη, νὰ ὑπάγῃς;

— Εἰς τὸ μοναστήριον.

Ἡ μήτηρ ἐρρίγησε καὶ ἔγινε κάτωχρος.

— Εἰς τὸ μοναστήριον, ἀνέκραξε παράφορος, εἰς τὸ μοναστήριον, σὺ, Ἐρριέττη Δεσιμαίτζ!

— Μάλιστα, μητέρα μου. Πολὺ ἐσκέφθην ἀπὸ τινος χρό-

εἰς τὰ εὐνομούμενα κράτη συμβαίνει. Τίς ἐγγυᾶται ὑμῖν ὅτι οἱ φαλακροὶ καὶ νυσταλέοι ὑπάλληλοι τῶν ὑπαλλήλων θὰ ἐφαρμόσουν ὅ,τι δὲν ἐννοοῦν, καὶ ἀποδείξει, ἔστω ὁ τρόμος ὃν ἐνέπνευσαν εἰς τὰς ὑποδιοικήσεις, χωρὶς καὶ κωμωπόμενοι ἐνθα διδάσκαλοι καὶ ἔφοροι ἐτέθησαν ὑπὸ ἀνάκρισιν ἀπόντος τοῦ Μητροπολίτου καὶ ἄλλων. Ἐτάφησαν διὰ παντός αἱ δυνάμεις τῶν Μητροπολιτῶν, τὰ βεράτια τῶν καὶ ἡ συμπεριφορὰ τῆς τοπικῆς ἀρχῆς πρὸς αὐτοὺς μαρτυρεῖ ὅτι ἡ θέσις αὐτῶν ἔσεται εἰς τὸ ἐξῆς ἐντός τῶν τεσσάρων τοίχων τῆς ἐκκλησίας. Κηδεύσει προνομίῳ ἀνεὺ οἰμαγῆς καὶ κλονισμοῦ ἔσεται τὸ ὀχληρότερον θέμα συζητήσεως ὅποια δὲ τόλμη τῶν Βουλγάρων ἱερῶν καὶ τῶν μελῶν αὐτῶν, θρασύτης καὶ τέχνη πρὸς ἄγραν ἀπογοητευμένου ποιμνίου!

Οἱ Βούλγαροι καὶ Ρουμῶνοι ἐργάζονται ἀνετώτερον, διότι στεροῦνται τῆς λογοκρισίας καὶ χαίρουν ἂν οὐχὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἀρχῶν, τοῦλάχιστον τὴν ἀδιαφορίαν. Ὅπως λάβητε ἀπλῆν τινα ἰδέαν περὶ τῆς ἐνεργείας τῶν Ρουμῶνων, σὰς ἐπισυνάπτω τὸν ἀριθμὸν ἐφημερίδων ἄστινας ἀναπᾶσαν ἐβδομάδα λαμβάνουσι διὰ τοῦ διεθοῦς ταχυδρομίου. 1450 φύλλα τὴν ἐβδομάδα ἤτοι τὸν μῆνα ἄνω τῶν 6,000 φύλλων τὰ ὁποῖα καὶ διανέμονται τακτικώτατα καὶ μετὰ ζήλου εἰθα σχολεῖα ρουμουνικὰ ὑφίστανται. Ἡμεῖς δὲ μόλις 5 φακέλους τοῦ Νεολόγου καὶ οὗτοι ἰδιωτικοί, καὶ 2 τῆς Αὐγῆς, οὐδὲν δὲ οὐδὲν δυστυχῶς φύλλον ἀπολύτως ἐκ τῆς χώρας τοῦ Κέρωπος. Ἐνῶ οἱ Βούλγαροι καὶ Ρουμῶνοι ἀλληλογραφοῦσι τακτικῶς διὰ τοῦ διεθοῦς ταχυδρομίου, ἡμεῖς οὐδὲν δυνάμεθα ν' ἀνταλλάξωμεν ἀπὸ εἰκοσι περὶπου μιλῶν μὲ τὴν Ἑλλάδα, διότι στερούμεθα τῆς συμβάσεως καὶ τῶν μέσων ὧν οἱ κάτοικοι τῶν παραλίαν χαίρουσι. Δὲν ἐξετάζομεν τί φροεῖτε οἱ ἐν Ἑλλάδι περὶ τῆς τύχης τῆς βορειοδυτικῆς Μακεδονίας, οὔτε ἐξετάζομεν τοὺς ὁμοσπονδιακοὺς συνδυασμοὺς καὶ τοὺς φιλικοὺς πόθους τῶν Βουλγάρων, οὗς φαίνεται ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις γινώ-

σκει τόσον δεξιῶς νὰ τοὺς ταπεινώη, ὅποταν κρίνη κατάλληλον τὸν χρόνον.

Γογγυζομεν μόνον διότι ἐγκαταλειφθέντας μᾶς ἀπογυμνῶνουν ἡμέρα τῆ ἡμέρα Ρουμῶνοι καὶ Βούλγαροι διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῶν, χωρὶς νὰ δυνηθῶμεν νὰ σταματήσωμεν τὰ ἄπειρα μέσα ἅτινα μετέρχονται. Καὶ μὴ νομίσητε ὅτι ἐρχονται ἐκ Ρουμανίας ἢ Βουλγαρίας; γνήσιοι Ρουμῶνοι ἢ Βούλγαροι ἂν ἐναντίας ὅλοι οἱ σκαπανεῖς εἰσι νόθοι Μακεδόνες καλῶς μισθοδοτούμενοι καὶ προστατευόμενοι κάλλιον τῶν χωρικῶν τῆς Ρουμανίας. Ἡ ρουμουνικὴ πρεσβεία ἐν Κωνσταντινουπόλει ἰσχύει, πολλάκις δὲ διετρένωσε τὴν ἐπιτροπὴν ἣν κέκτηται παρὰ τῆ Πύλῃ καὶ ἤδη τὸ γόητρόν τις πλησιάζει νὰ καταστῇ πίστις παρὰ τοῖς ἀπλοικοῖς.

Καὶ ὅμως ταῦτα πάντα ἡδύναντο νὰ ἐξουδετερωθῶσι πρὸ πολλοῦ. Πλὴν φεῦ! οὔτε ὁ Σύλλογος τῶν Γραμμάτων γνωρίζει τὴν ἀποστολὴν του, οὔτε ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἀπεκάλυψε τὴν μέριμναν ἐκείνην, ἣν ἄλλοι ὑπουργοὶ μικρῶν κρατῶν πρὸ πολλοῦ δι' ἀοράτων μέσων πρακτικῶν. Ἀπὸ τριῶν ἐτῶν ἡ Ρουμανία πέμπτει καθηγητὰς, βουλευτὰς, τμηματάρχας, δημοσιογράφους, μουσικοὺς καὶ ἄλλους λογίους καὶ εἰς τὰ ἀπόκεντρα μέρη τῆς Μακεδονίας ὅπως μελετήσωσι καὶ συλλέξωσι πληροφορίας καὶ σχετισθῶσι μετὰ τῶν πολιτῶν, συζητοῦντες καὶ λαμβάνοντες σημειώσεις. Τίς ἐξ Ἀθηνῶν μέχρι τοῦδε κῦδῶκε νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν μερῶν τούτων; Οὐδεὶς. Οἱ μὲν βουλευταὶ πᾶν ἄλλο μελετῶσιν ἢ τὴν αὔξασιν τῶν ὀρίων, οἱ δὲ λόγοι τὴν Ἑσπερίαν καὶ τὰ ἱαματικά λουτρά, χωρὶς νὰ παραλείψωμεν καὶ τοὺς δημοσιογράφους τῶν Ἀθηνῶν οἵτινες ἡδύναντο νὰ ὦσιν ἐνήμεροι, ἂν ἤθελον. Οἱ Ρουμῶνοι διὰ τῶν συγχῶν ἐκθέσεων σπουδαίων περιηγητῶν καὶ τακτικῶν ἀναποκριτῶν γινώσκουσι πάντα, διὸ καὶ θαρραλέως προαλείφονται διὰ τὸν μέλλοντα ἀγῶνα, βαίνοντες ἐν παραλλήλῳ μετὰ τῶν Βουλγάρων.

νοῦ καὶ ἠσθάνθη ὅτι ἔπρεπε νὰ γίνω μοναχὴ. Σὰς παρακαλῶ, ἀγαπητὴ μου μητέρα, προσφιλεῖς μου μητέρα, ἐπιτρέψατέ μοι ν' ἀναχωρήσω, ἄφετε ν' ἀφιερώσω τὸν βίον μου εἰς τὸν Θεόν.

Ἡ βαρόνη ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἀκίνητος, ἄφωνος, τοὺς βραχίονας ἔχουσα ἐσταυρωμένους. Ἦτο καταπεπληγμένη.

— Μητέρα μου, καλὴ μου μητέρα, σὰς παρακαλῶ! προσέθεσεν ἡ νεάνις διὰ φωνῆς διακεκομμένης.

— Ἐρριέττη, Ἐρριέττη! ἀνέκραξεν ἡ βαρόνη Δεσιμαίτζ, δὲν ἀγαπᾷς πλέον τὴν μητέρα σου!

— ὦ! μητέρα μου! μητέρα μου! ἀνεφώνησεν ἡ νεάνις. Λυγρὸς ἀπέκοψε τὴν φωνὴν τῆς.

— Ἀλλὰ τί φρικῶδες καὶ τρομερὸν πρᾶγμα συνέβη λοιπὸν! ὑπέλαβεν ἡ βαρόνη μετὰ τινος παραφορᾶς! ποῖος φοβερὸς δαίμων εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν μου; Ἡ θυγάτηρ μου δὲν ἀγαπᾷ πλέον τὴν μητέρα τῆς!

Πρὸς στιγμὴν ἔμεινε σιωπηλὴ, ἀσθμαίνουσα, τοῦ ἀπλανεῖς ὀφθαλμοῦ προσηλωμένους ἔχουσα ἐπὶ τῆς γονυκλινούς θυγατρὸς τῆς.

Ἐρριέττη, Ἐρριέττη! ὑπέλαβε μετὰ σφοδρότητος, μὴ ὀφείλεις μίαν ἐξήγησιν πρὲπει ἡ μήτηρ σου νὰ μάθῃ τὸν λόγον, διὰ τὸν ὅποιον ἀναλαμβάνεις τοιαύτην ἀπόφασιν.

— Δι' ὄνομα Θεοῦ, μητέρα μου, μὴ μ' ἐρωτᾶτε! ἀνέκραξεν ἡ νεάνις, κρῖψασα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπόν τῆς.

Ἡ κυρία Δεσιμαίτζ τεταραγμένη ἠσθάνθη ὅτι ρίγος διέδραμεν ἐφ' ὅλων τῶν μελῶν τῆς.

— Δυστυχῆς παιδίον! ἐπεφώνησεν, ἀλλὰ δὲν βλέπεις λοιπὸν ὅτι ἀρνούμενη νὰ ἀποκριθῆς μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ ὑποθέτω τὰ τρομερότερα πράγματα!

Ἡ Ἐρριέττη ἐξέβαλεν στεναγμὸν.

Δι' ἀποτόμου κινήσεως ἡ μήτηρ αὐτῆς ἀπεμακρυνε τὰς χεῖράς τῆς ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς καὶ τὴν ἠνάγκασε ν' ἀνεγείρῃ τὴν κεφαλὴν.

— Ἐλα λοιπὸν, κύτταξέ με κατὰ πρόσωπον.

— ὦ! μητέρα, μητέρα, εἶπεν ἡ Ἐρριέττη ὀδυνηρῶς, ἀμφιβάλλεις περὶ τῆς θυγατρὸς σου! . . .

— Ὅχι, ὄχι, ἀπήντησε ζωηρῶς ἡ κυρία Δεσιμαίτζ ὅπως ἄλλοτε, ἀναγινώσκω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου, τὸ δὲ βλέμμα σου ἀντανακλᾷ πέντοτε τὴν ἀγνόητα τῆς ψυχῆς σου! Ἀλλὰ διατί δὲν θέλεις ν' ἀποκριθῆς εἰς τὴν μητέρα σου;

Ἡ Ἐρριέττη ἔμεινε σιωπηλὴ.

— Καὶ νομίζεις, ἐξηκολούθησεν ἡ βαρόνη, ὅτι θὰ συγκατατεθῶ ν' ἀποχωρισθῶ ἀπὸ σοῦ;

— Μητέρα, ὑπέλαβεν ἡ νεάνις, διὰ τὴν ἡσυχίαν μου, ὁ χωρισμὸς οὗτος, ὅσῳ σκληρὸς καὶ ἂν ἦεν, ἀποβαίνει ἀναγκαῖος.

— Διὰ τὴν ἡσυχίαν τῆς, διὰ τὴν ἡσυχίαν τῆς, ἐψιθύρῃσεν ἡ κυρία Δεσιμαίτζ.

(Ἀκολουθεῖ)